

Карбід

КУПИТИ

Про книгу

Авантюрний роман Любки карколомний і кумедний, сюжет захоплює, але уважного читача може здивувати інше: за пригодами вигаданих персонажів впізнаються реальні контрабандні схеми, що діють на українських кордонах. Бандити, людські органи, наркотики - все це описано настільки детально, що будь-який слідчий чи журналіст може у кримінальних справах і статтях цитувати цей роман цілими абзацами...

Андрій Любка

Карбід,

або

*Неймовірні трагікомічні пригоди однієї шляхетної
людини і цілої зграї мерзотників, які дерлися через
кордон водою, небом і суходолом, аж змусили
героя опинитися в підземному царстві тіней*

Роман

2011

ББК 84(4УКР)7-8Любка-47
Л 932

Любка Андрій

Карбід. Роман / Андрій Любка. – Чернівці : Видавець Померанцев Святослав, 2022. – 288 с.
ISBN 978-617-8024-29-1

Події пригодницького роману «Карбід» розгортаються впродовж паркового й тривожного літа 2015 року, коли у вигаданому містечку Ведмедів група ентузіастів вирішує збудувати Фонтан Єдності з Європою. Навіщо їм фонтан, чому за ними в'язниця плаче і за скільки в Україні можна придбати людську нирку – про все це автор пише з гумором і добірним песимізмом. У цій книжці є сливовиця, рибалки, гробар, сімнадцять розділів, спокуслива й хтива жінка, кілька вбивць, корумпований мер, геніальна ідея, Тиса і безнадія. Натомість у ній немає шенгенських віз, відповідей на всі запитання, кулінарних рецептів і порад, як розбагатіти. Для найширшого кола читачів.

Жодну частину з даного видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва.

Видання здійснено на замовлення
Міжнародної літературної
корпорації Meridian Czernowitz

- © Видавець Померанцев Святослав, 2022
- © Андрій Любка, 2015, *текст*
- © Галина Венгліньська, 2015, *малюнки*
- © Анна Стюпіна, 2015, *обкладинка*

Розділ перший,
в якому Тис з'являється, а потім зникає під землею

Колись тут не залишиться нікого.

А нині ще живуть кілька десятків тисяч людей, у цьому місечку під горою й над річкою. Ще живуть, але вже дуже хочуть виїхати. Дивно, бо ж Ведмедів створений для життя. Давніше місто називалося просто й вичерпно – Медів, але згодом прийшли орди з імперії ведмедів, які й перейменували населений пункт. Імперія їхня впала, проте назву вже не змінювали – такими ведмедівці були ледачими і байдужими. Мешканці довоколишніх сіл казали, що улюблена тварина ведмедівців – змія, адже вона ходить лежачи.

Однак раз на рік і мотика стріляє, тому навіть серед ледачих ведмедівців знайшовся один справжній діяч, вібратор духу, лідер. Сам він називав себе Тисом. А ось його учні (Тис працював шкільним учителем історії) на уроках називали його Михайлом Олексійовичем, а поза очі – Карбідом. Злі язики молили, що у тілі вчителя відбувається занадто активний газообмін, настільки активний, що часто-густо навіть виходить поза межі тіла, і тоді у всього класу забиває памороки від задухи. А запах схожий на карбід кальцію.

Марічка ж, дружина Тиса, була, як і годиться ведмедівці, ледачою, але до того ще й сварливою. Ледачою, бо весь час хотіла змусити свого чоловіка щось робити. Скаже йому, бувало: «Ходи їсти!». А він – не дурний же чоловік, вища освіта – на це: «Сама йди!». Дуже любив він у своїх книжках і картах копирсатися, не міг відірватися. Неначе й справді жив у тому старому й зниклому світі, про який цілодобово читав і щось занотовував.

А Марічка нудиться, просить чоловіка вийти з кабінету, посидіти, побалакати з нею, а він знай своє торочить: «Тис зайнятий». Якось не витримала жіночка, лихий її смикнув запитати:

- А чому ж ти себе Тисом називаєш?
- Ей, жінко, краще б ти своїми справами займалася, все одно ж нічого не зрозумієш. Усе почалося з Риму. З імператора Тиберія, який для свого краю багато корисного зробив. А називався він так, бо в Римі є річка Тибр – тому й Тиберій. А в нас тече річка Тиса, отож і я – Тис.
- То чого ж ти тоді Тисом назвався, а не Тисерієм, га? Воно б тобі дуже пасувало: за що не візьмешся – на тому й всерешся. От просила ж я тебе віник купити, правда? А ти що? Купив мочалку, бо в бані краще терти тіло мочалкою, воно ефективніше й краще для кровообігу, це вчені довели, як ти потім гордо розказував. А мені ж подвір'я підмести треба!
- Марічко, люба, не гарячкуй так. Я просто хочу зробити добру справу для нашого краю, для України. Допомогти людям. Я свій інтерес ставлю нижче за суспільний, державний. Мою роботу оцінять тільки наступні покоління..
- Так ти, Тисерію, візьми й зроби наступне покоління, а то я тебе в ліжку вже рік не бачила – ночуєш у кріслі, навіть власної жінки боїшся! Гер-рой! Тис... Хуйис!

Словом, нелегко було Тису жити серед примітивних обивателів, що завжди дбали лише про себе. Для нього головними цінностями були добро і щастя рідного краю, а не гроші, посади чи побутові вигоди. Тому Тис міг знайти дві-три години, щоб піти в найближчий генделік і розказати за чаркою простолюдинам про славетну історію рідної землі, але не мав часу

полагодити двері в дерев'яному туалеті на власному подвір'ї. Через це доводилося притримувати їх однією рукою під час відвідин, а це справляло клопіт, коли людина хотіла підтертися чи натягнути штани. Не раз сусідські діти бачили, як двері туалету з противним скрипом відчиняються, а за ними – Карбід із виряченими від несподіванки очима.

Можливо, не всі ще задуми Тисові вдалося втілити. Та це пусте, оскільки попереду в нього був проект, грандіозність якого мала наповнити його життя сенсом. Ідея, що компенсує всі його промахи й невдачі, а саме ім'я Тиса запише в історію назавжди. Людство ніколи не вміло шанувати своїх героїв. Їх було мало, але примітивний народ рідко бачив пророка у своїй вітчизні. З усіх спочатку насміхалися – Тис був істориком, тому знав, що так діялося споконвіку. Завдяки цьому й не зневірювався. Зрештою, від недавнього часу у нього з'явилася Місія.

Усе життя можна прожити, так і не використавши свого шансу. Який завжди дається нам випадково, тому його треба вміти вчасно розгледіти й вчепитися раз і назавжди, не відпустити, втримати. Такий шанс випав і Тисові. Як випав колись Ньютону – яблуком на голову. Тільки якщо фізикові яблуко гепнуло в тім'я, то наш герой сам гепнувся, без сторонньої допомоги. Марічка ще кричала тоді, як несамовита, мовляв, алкоголік, уже навіть самотужки дотелемпатися додому не може. А Тис був щасливим, адже доля дала йому шанс. Хтось міг би й справді повірити в історію його дружини: чоловік уночі йшов з генделика безбожно п'яний, не побачив відкритий люк, упав у нього і з головою скупався в гівні, помиях та інших відходах. Так, це була правда, але тільки зовнішній її бік.

Бо внутрішній був відомий лише Тисові: він, може, й упав у нечистоти, але завдяки цьому в його голові промайнула ідея, що наповнила життя сенсом. Саме так: униз, під землю! Саме туди він має зануритися, саме там мусить знайти майбутнє для свого нещасного народу. Підземна Україна! Зробити щось таке, до чого ще ніхто не додумувався. Увесь його життєвий шлях був символом цього занурення: фах історика якраз і означає копання, копирсання, заглиблення. Тобто ще в юності інтуїція скерувала його правильно – до глибин! І ось він там опинився – у ямі міської каналізації.

Додому Тис повернувся мокрий і зі шлейфом пахоців, від яких різало очі, але обличчя його прикрашала усмішка блаженного. Мабуть, саме через неї Марічка й подумала, що Тис дуже п'яний. Але це було не так: він випив усього пляшину-дві горілки, не більше. Та й чи хотів він цього? Ні, просто по-іншому достукатися до робочого люду неможливо. А так візьмеш сто грамів, підсядеш, скажімо, до будівельної бригади за стіл, а коли випаде твоя черга казати тост, проголосиш його на честь Святослава, князя київського. Принагідно додавши до тосту коротку, хвилин на двадцять, історичну довідку. Ось так і будується національна свідомість – тост за тостом. Тож Тис зовсім не для себе це робив, а для України. Але хіба Марічка могла його зрозуміти?

Втім, тепер, коли він виліз із ванни і замотався в перини, його можна було сміливо назвати щасливим. У голові ще бушував хміль, додавав думкам сміливості й польоту. Тис падав у сон, немов у відкритий каналізаційний люк, ось тільки замість фекалій там була слава, зірки, калина і народна повага. Він бачив, як простує між рядами щасливих українців, усі вони апло-

дують йому, захоплюються, співають «Многая літа!», а він іде й усміхається. Наприкінці шляху світло: великий стіл, накритий найрізноманітнішими наїдками й напоями. Там є й перцівка, й слив'янка, і чиста, і пиво – словом, усе, що потрібно народному герою. А на кожній чарочці – герб України з одного боку. І зірочки Євросоюзу з іншого. На денці ж – викарбуване його, Тиса, ім'я. Людини, що здійснила свою місію та об'єднала нарешті багатостраждальну Україну з матір'ю-Європою. Безумовно, так і буде. Все йому вдасться. Добре, що доля подарувала шанс тепер, коли йому всього-на-всього сорок чотири роки, він повен сил і наснаги. Тепер він знає своє призначення. Залишилося зібрати команду, яка допоможе втілити геніальний задум у життя. А команда вже є, у нього є вірні товариші, які ніколи не зрадять. Уже завтра він піде до Ікара – той аж просяє, коли почує Тисову ідею. Він збере усіх друзів, цю команду велетнів духу, патріотів, українців. Усе в нього вийде. Дякувати Богу, що Він послав йому цю каналізаційну яму, цей глибокий натяк! Засинаючи, Тис знову і знову падав під землю, де на нього чекали випробування і злети, слава й звияга. Він щось бурмотів крізь сон, усміхався, крутився. Уві сні вигрібав руками землю, пірнав у неї, заглиблюючись усе нижче й нижче.

Розділ другий,
в якому Тис поспішає до Ікара

Прокинувшись, Тис довго намагався зрозуміти, де він. Цілісіньку ніч він провів під землею, копаючи, риючи, зубами вгризаючись у ґрунт, а тепер бачив перед собою електричну лампочку, що звисала на дроті зі стелі. Світила то яскравіше, то тьмяніла – давалися взнаки перебої з напругою. Тис подумав, що так само світло ліхтарика вириватиме з темряви дно його ями, коли він нарешті збере друзів і почне копати.

У кімнаті витав ледь відчутний, але безперечний запах фекалій. Сопух. Відмитися від них повністю вчора Тисові так і не вдалося. Ясна річ, він цього запаху не відчував – люди взагалі рідко відчувають свої шлейфи і помічають власні мінуси. Зате Марічка, увійшовши до кімнати, скривилася, немов сама вступила босою ногою в купу теплого коров'ячого лайна.

- О Господи, ти б хоч вікна відчинив, якщо помитися по-людськи не можеш! Або спи надворі, біля пса! Хоча пес буде бридитися тебе, алконавте нещасний! Пияцюра! Як ти до дітей у школу підеш, як вони тебе слухатимуть, якщо тебе й пес сторониться? Подивися на свій кабінет, засранцю нещасний: люстри немає, лампочка звисає зі стелі, як у сараї, у всіх шафах – книжки порозкидані, як після хуртовини, на столі – карта з кістками від позавчорашнього борщу, і над усім цим – твій запах, запах гівна! І чому я за тебе вийшла, чому не послухалася мами, яка мені казала, що краще вийти за мерця, ніж за історика, ліпше йди за інваліда, який хоч

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.

КУПИТИ